

Egy hangulatkeltés újra öngól lett a hangyás-uzsorások hálójában:

" Egy részeg, többszörösen büntetett előéletű cigány hajtott neki a Radnóti-szobornak, majd elviharzott a helyszínről

A szokványos, hazug, magyarellenes hangulatkeltés zajlik Radnóti Miklós abdai szobrának hétfő hajnalban történt megrongálása ürügyén. A hazai balliberális, kozmopolita körök mindenféle egzakt, hitelt érdemlő bizonyíték nélkül az eset után azonnal telekürtölték a fél világot azzal a rágalommal és Magyarország lejáratását célzó „hírrrel”, miszerint Győr határában aljas, „szélsőséges fasiszta neonácisták, antiszemiták” által elkövetett „merénylet” történt, s immár a magyar ultranacionalisták a kiváló költőt, Radnóti Miklóst is ki akarják rekeszteni, zárni a magyar közéletből és irodalomtörténetünkéből.

Ilyen értelemben hallhattuk megnyilatkozni az ATV-n a Karsai-dinasztia legifjabb, jogász sarját, aki az alkalmat megragadva kiadós gyalázkodásba kezdett. Az MTI „híradása” alapján a Kisalföld című lap ezzel a hazug asszociációkat sejtető felütéssel indított november 18-án, hétfőn: „autóval darabokra törték Győr határában a Radnóti-szobrot, amelyet a költő halálának

helyszínéhez közel állítottak föl 1980-ban.” A sajtótermék nem mulasztotta el felhívni az olvasók figyelmét arra, hogy „a szobrot nem először gyalázzák meg, a rendszerváltás idején ismeretlenek vörös festékkel öntötték le a művet.”

Ezt követően még ugyanezen a napon Donáth László „evangélikus lelkész” a következő agymenését osztotta meg a Budapesten rendezett, az „Antiszemizmus mint teológiai és társadalmi probléma” című konferencián a legszélesebb közvéleménnyel: „ez az ország nem antiszemita, de hemzseg az olyan emberektől, akik így élik ki magukat”. Szerinte „nem szükségszerű, hogy a társadalom kiszolgáltató legyen a szélsőjobbboldalnak és az antiszemizmusnak, az elvesztett keresztény identitást pedig nem lehet pótolni zsidógyűlölettel”. Ismételten hangsúlyozzuk, hogy a magyargyűlölő Donáth ezt akkor tette, amikor az eset körülményeiről, a történet háttéréről még semmi konkrétumot nem lehetett tudni. A szocballibek azonban a tényektől nem zavartatva, szokásos antiszemita prekoncepciójukról vezérelve, nyomban megszólaltatták a szokványos héber vészharsonát.

S az efféle hazug hírekre mindig oly fogékony, 1945 óta teljesen agymosottá és történelmileg amnéziássá vált németországi véleménydeformálók média-rohamosztagosai azonnal támadásba lendültek. A Spiegel online oldalára szintén hétfőn, 12 óra 6 perckor röpke „történeti és jelenkori párhuzamokat” vonva került ki egy cikk az esetről, „természetesen” a Kisalföld című lap említett híradására alapozva. A Spiegel írásából nem maradhattak ki a megélhetési rettegőktől jó negyedszázada már olyannyira megszokott klisék a fájdalmasan fiatalon, 35 éves korában egy „halálmenetben” a náci által meggyilkolt modern költőről, az antiszemizmus fenevadjának mai vicsorgásáról, a „holokausztról”, illetve az ennek 70. évfordulóján. A legaljasabb és legvisszataszítóbb mondat azonban így hangzik a cikkben: „A cselekedetnek valószínűleg szélsőjobbboldali, illetve antiszemita háttere van.”

A német nyelvű Pester Lloyd hasonló karakterű és nivójú, ugyancsak 18-ai, hétfői híradásának és kommentárjának címe szerint „Magyarországon ismét masíroznak a neonácik Horthyért; Radnóti szobrát ledöntötték”, az írás „eszmei mondanivalója” szerint pedig „a tettesek a szobrot járművel döntötték le.”

S miként már annyiszor, eme antiszemita, prekoncepciós koreográfiájú szappanoperákban, ezúttal is jött a szokásos, már-már az antik sorstragédiák világát idéző rettenetes súlyú drámai fordulat: nem a gaz, szélsőséges, neonácisták-fasiszták, kirekesztő antiszemiták, hanem épp a hazai héber jogvédők és széplelkek által annyira preferált, ajnározott és hön szeretett másik „üldözött és hátrányosan megkülönböztetett” normakövető kisebbségünkhöz tartozó „fiatal” követte el egy „véletlen baleset” folytán a szoborrongálást. Nem mellesleg, aki 24 éves kora dacára többszörösen büntetett előéletű – sőt, micsoda véletlen, jelenleg is folyik ellene más ügyben büntetőeljárás – és az épp előzetes letartóztatásban lévő barátja autóját vezette.

A történet körülményeit, háttérösszefüggéseit megismerve, az eddigi információk alapján kijelenthetjük: komédia az egész „ügy”, és olyannyira „szeretett” magyargyűlölőink újfent vetődtek arra a bizonyos árnyékre egy óriásit. Sokkal helyénvalóbb lett volna már november 18-án ezen cikkünk címevel hírt adniuk a sajnálatos győri esetről és annak feltételezhető körülményeiről. Hiszen meghatóan szép kis történet ez... Hajnali 2 órakor, szórakozóhelyre igyekezve, büntetett előéletűként, a kocsitulajdonos haver előzetesben, bokszakadémia, „az útról való lesodródás”, „ijedtében elhajt a helyszínről”, másfél nap után végül feladja magát a „fiatal.” Természetesen. Amikor a vérvétel eredménye garantáltan 0,00 ezrelék lesz. És

hatóságilag nincs mit tenni, ugyebár... Noha olyan „életszerű” ez az egész kis történet alfától ómegáig vagy inkább – stílszerűen – a-tól cet-ig. Egyébiránt pedig a zsidó származású de magyarrá lett nagy klasszikusunkat, Radnóti Miklóst és költészetét szeretjük, hiszen aki olyan katarikus lírai remekművet tudott a hazaszeretetről és a magyar anyaföld iránti sírig tartó és széttéphetetlen ragaszkodásáról írni, mint a Nem tudhatom című vers, az csak hű magyar lehet. Ellenben a mostani rágalalmazók és senkiházi hangulatkeltők bízvást követhetik egyik emblemikus figurájuk, Kertész Ákos példáját.

Lipusz Zsolt –

Frissítés: Lipusz Zsolt epilógusa:

Radnóti igaz magyar hazafiságáról tudnunk kell azt a nagyon lényeges körülményt is, hogy eredetileg a Nem tudhatom zárómondata merőben másképp hangzott, mint a véglegesnek szánt változatban.

Miként Tarján Tamás irodalomtörténész írja azt elemzésében, a mű 1943 utolsó napjaiban gyakorlatilag készen állott. Azon a "különös, vad, kétségbeesett" szilveszter éjszakán, baráti körben, illusztris vendégsereg előtt olvasta fel Radnóti e patrióta vallomást. Később sokan - a közeli barát és egykori egyetemista társ, Ortutay Gyula és Tolnai Gábor, a színész Major Tamás, a keramikus Kovács Margit és mások - elevenítették fel részint eltérő emlékeiket. Abban viszont nagyjából megegyeztek, hogy nem respektálták a kitűnő és szenvedélyes versmondó poéta fölolvadását, "hazaffyas" (kozropolita zsidó szókreálás - L.Zs.) hevületét. Csak az asszonyok egynémelyike érzett rá, hogy ez szinte hazaszerelmes költemény.

Ekkor utolsó sora valószínűleg így hangzott: "Borítsd ránk, Szűz Mária, virrasztó égi fátylad" - legalábbis Mikó Ervin tanúsága szerint. Még hetekig tartott a vita, csak 1944. január 17-én került pont a megváltoztatott utolsó sor után. (A módosítással Radnóti elhagyta a Szűz Máriához, a Patrona Hungariae-hez szóló rövid fohászt, és historizáló-vallásos színezet helyett elvontabb-éteribb jelleget adott sorainak.)

Mint Ortutay írja, 1943-1944 fordulóján a progresszív magyar értelmiség (értsd: koruk kozropolitái és elő-szabadmadarai - L.Zs.) nem tekintette hazájának a németek oldalán háborúzó Magyarországot. A "Van-e még hazánk?" súlyos kételyével nem fért meg Radnóti mély, tántoríthatatlan, himnuszos válasza, a van.